

...Forgószínpad. Huszonnégy gyereket három csoportba osztottak. A fantáziát szabadon engedték, elrugaszkodtak a valóságtól. - Tudjátok milyen nehéz másokat igazán megismernünk – magyarázta Bodó Sára -, de valójában magunkat sem ismerjük kellőképpen. Játsszunk együtt! A mostani foglalkozás némiképp segítséget ad ahhoz: ismerd meg önmagad!

A szemek kerekre nyíltak és kíváncsian várták, vajon mi lesz ebből?

- Gyerekek, lehet, hogy furcsa a kérdés, de arra vagyok kíváncsi: ki, milyen anyag szeretne lenni...

Először értetlenül fészkelődtek a helyükön. Titkon egymást lesték, majd bátortalanul, vékony hangon Dani Anikó szólalt meg.

- Tanár néni, én alumínium szeretnék lenni!

- Alumínium?

- Igen, mert az utazást szolgálja. A repülőgépeket alumíniumból csinálják. Utazhatok és megismerhetek más világot is. Barátságokat köthetek, igaz barátokra lelhetek.

- Én pedig vas akarok lenni! – vágta rá Rácz Gyuszi -, mert az erős és hajlíthatatlan.

Ezután a többieket sem kellett bízgatni. Volt, aki az aranyat, a fát, vagy éppen a márványt választotta. Az egyik kislány váratlanul kibökte:

- Sára néni, én hó akarok lenni.

- De hiszen a hó elolvad...

- Én el akarok olvadni, és nem akarok lenni. Nekem is nagyon jó, de otthon rossz. Mindig csak veszekednek, meg kiabálnak...

Dani Anikó felkapja a fejét.

- Hogy lehet ilyet mondani?! Csalódtam benned. Szép, egészséges lány vagy, semmit sem tudhatsz még az életről. Lesz férjed és családod. Te másképpen fogsz élni. Én pici korom óta nevelőintézeti vagyok, de nekem sohasem jutott eszembe ilyesmi.

Megdöbbentő volt számomra ez a váratlan reakció. Érdekelt közelebbről is ez a kék szemű, öntudatos, ápolt, egyébként csendes, halk szavú kislány. Félrehúzódtunk egy sarokba...

- A dévaványai nevelőotthonból jöttem. Az igazgató néni ébresztett rá a versek szeretetére. Eleinte senki sem jött hozzám látogatóba. Egyszer aztán váratlanul odaszóltak: Anikó, menj ki a társalgóba, vár a mamád. Engem? És zöld kabátban jött a mama. Öten vagyunk testvérek. Gyöngyi, Böbi, Öcsi, Józsika meg én. Annak idején szétszórtak bennünket az ország különböző nevelőotthonaiba. Csak hosszú keresgélés után találtam meg a testvéreimet. Most már kellenék, apunak, anyunak. De én kemény vagyok. Tőlem elvettek hat év gondoskodást, hat év szeretetet. Én ezt visszaadom nekik.

- Hogyan?

- Versírással pályázatot nyertem. A békéről szól, arról, hogy mi gyerekek tiltakozunk a háború ellen. S ha másért nem, hát értünk teremtsenek békét a felnőttek! Persze, ez így elmondva nem olyan... De hát hosszú a vers. Én lettem az első ezen a pályázaton. És most ezt elhallgatom előlük.

- Amit nem tudnak, az nem fáj.

- Bejönnek a nevelőotthonba, és majd mások mondják meg nekik. Büszkék akarnak lenni rám, de most már nem megy. Meglátogatnak, én pedig alig törődöm velük...

- Az egyik foglalkozáson az volt a feladat, hogy le kell írnotok, milyennek képzelitek el magatokat tíz év múlva. Hogyan alakul majd a felnőtt életetek?

- Orvos szeretnék lenni... Jól tanulok, el is érem.

- Sokan leírták, hogy házuk, kertes nyaralójuk és autójuk lesz... Te is ezt akarod?

- Ezen még nem gondolkodtam. A testvéreimet szeretném magamhoz venni. Taníttatni őket. És pótolni a szeretetet. Ha pedig férjhez megyek, csak két gyerekem lesz, legfeljebb három. Fel is kell nevelni őket, és nemcsak a gyereke nevelés van a világon.

- Tizenöt éves vagy mindössze. És milyen érett fejjel gondolkodsz már!

- Sok mindenben mentem már keresztül. De hagyjuk ezt! Tetszik ismerni Robert Browningot? A legszebb szonetteket ő írta...

- A szünetben ki pingpongozott, ki hintázott. De többen együtt maradtak. Énekeltek. Szépen szólt a dal. „Nem hívott senki, magamtól jöttem én, színezüst vonattal, keresztül hét megyén. Játsszunk most együtt, amíg csak lehet...” – tiszta szívvel, örömmel énekelték Bródy János dalát...

Majd Bodó Sára tanárnő váltott: a fantázia tovább lódult, s máris állatfigurákban gondolkodtak.

Mindenki más szeretne lenni. Delfin azért, mert az okos, a mókus fürge, a kutya hűséges és barátkozó. De most Sára néninek szegezik a kérdést: ő milyen állatot választana magának.

- Szívem szerint hattyú lennék. Ennek története is van. Hosszú nyakú, nyúlánk kislány voltam. Tátott szájjal csodáltam a balettosokat, meg egy szép napon engem is beírtak a szüleim balettiskolába. De közvetlen utána eltörtem a bokámat, és hosszú ideig ágyhoz voltam kötve. A hattyú mindig az én megvalósulatlan álmomat juttatja eszembe.

(Részlet a Milaszke Lulugya – Nyári virágok – című kötetből; 1986)